

BORSODI L. LÁSZLÓ

Törvény szerint

„Megismertem a holnapot:
terád hasonlított”

(Szilágyi Domokos)

Valahol egy fénycsóva, egy távoli vonat tart felém,
ismerős a várakozás, most épp bemondják, érkeznek,
most már rajta ülök, megyek hozzád, zakatol,
zakatol, vágányt vált, száguld, sípol, lassít, megáll,
gyorsít, sípol, száguld, vágányt vált, zakatol,
a fülkében minden utas idegen, nyugtalan,
mocorognak a helyükön, lábamon taposnak,
fürkészik, meddig utazom, táskájukat szorongatják.
Nem tudhatják, bennem völgy, bűvópatakok,
később tengeröböl, a parton ketten sétálunk,
egy vendéglő teraszán halat ebédelünk, nevetünk.
Most épp egy sziklás, meredek oldalon mászunk,
kifulladásig emelkedünk, meg-megállunk, s újra,
a csúcson leülünk, tekintetünk a távolban keres,
egymás szemében horizontra lel, s nyílik is ajtód.
Nincs semmink. Következik minden. Törvény szerint.
Arcomon vizesés. Arcod felragyog.

Csikszereda, 2023. december 11–15.

Korallkertek, kövek, halak

Először a színre lépés. Nem! A találkozás hétköznapisága.
Aztán a találkozás egyszerűsége. Nem lehet pontosan megnevezni.
Nem lehet tudni, melyikük mire gondolt, gondolt-e erre,
s ha igen, hogyan nevezte el magában, hogyan emlékeznek rá utólag.
Majd azt mondták: virág, ajtó, ágy, vonat, telefon, magas ég,
de érezték, ez így nem mond semmit, a semmi határait karcogatja.
Tovább hallgatták egymás csendjét, tekintetük befelé tartott,

egymás mélyébe merültek, hol korallkertek, kövek, nagy halak.
Úgy jöttek a felszínre, hogy semmit nem akartak megváltoztatni,
maguknak megtartani, de azóta szemükben ott a fény, és azóta tudják:
nem lehet elfeledni, nem lehet nem visszatérni, nem lehet letagadni,
hogyan létezésük láthatatlan evidencia, amely immár bennük is ott van,
hogyan menthetetlenül nevet kell adni, nyelvet kell kitalálni az egésznek,
kétszemélyes nyelvet, amely nem szó, nem mondat, nem név,
gyönyörű nyelvet a szabálytalanra, a hullámzóra, az örök visszatérőre,
klaviatúrát szívritmuszenének, két lélegzetvétel között szimfóniának.

Csíkszereda, 2023. december 9.

Fészekmeleg, barlangmély

Hány perc zörgött tova,
hány óra hasztalan,
nem tudom.
Hány hét és hány hónap,
hány év szállt a széllal,
nem tudom.
Hány advent visszhangzott,
mért nem támadtam fel,
nem tudom.
S hogy végül Sion volt,
Kolozsvár vagy Korfu,
mindegy is.
Mintha álom volna,
mintha nem álmodnék –
rám ragyog.
A konyhában tesz-vesz,
hozzám szól, megérint,
betakar.
Kinyílik – liliom,
fészekmeleg, barlangmély.
Meghalok. Belém hal.

Csíkszereda, 2023. december 10–18.